

Corneli l'Ebusità

per Vicenç Ribas i Cabedo

N'Agustí recordava que la posta de sol d'ahir ja havia mostrat quelcom d'enrarrit i que l'astre s'amagà d'una forma més subreptícia del que sol esdevenir-se. Sens dubte va ser una premonició del que ara estava succeint. Un esclat de llum i so envaïa el cel sense interrupció. Llamps i trons provocaven un espectacle de focs d'artifici ben naturals i ell ho contemplava embadocat des del porxet. Era mitjanit a cavall de dos dies de setembre i els tranuitadors ambulants de final d'estiu s'hagueren de convertir en sedentaris per exigències del guió meteorològic. Així és que les úniques siluetes que, a causa del fort vent que s'havia desencadenat, es veien en agitació corresponien al fullatge, encara que també algun efecte d'intensitat sobtada de la il·luminació feia creure que els edificis es bellugaven. Ell s'espantà quan els llamps començaren a caure ben a prop. L'estrèpit dels trons ja seguia amb immediatesa el llambreg. Entrà dins la casa.

Feia estona que el fluid elèctric se n'havia anat i n'Agustí tenia l'espelma encesa damunt la taula. Agafant-la ja anava cap al llit i recordà l'ordinador. Era pràcticament segur que l'havia desconnectat, però com tantes altres vegades va voler revisar el que era palès. S'hi dirigia i llavors va ocórrer el terrabastall. L'últim llamp deuria haver caigut damunt la casa. Les làmpades feren pampallugues i ell, mentre s'agotzonava instintivament rere el sofà, veié una figura humana vestida de blanc vora l'ordinador. Quan de nou s'incorporà regnava dins l'estança una opacitat relativa exceptuant-ne la pantalla de l'ordinador que estava engegada. Ni rastre de la suposada figura. N'Agustí estava ben torbat i, encara que delejava trobar-se en un altre moment i a diferent lloc, s'encarà a la pantalla. Hi va poder veure el que semblava una pàgina d'Internet. Apareixia un presumible mosaic romà representant un personatge masculí de cos sencer, vestit amb toga, que li recordà el perfil que li havia paregut veure de manera fugaç uns moments abans. Sota l'encapçalament CORNELIUS EBUSITANUS seguia un text en lletra petita. Amb un cobriment de cor es disposà a llegir-lo mentre pitjava l'ordre d'imprimir. De nou hi hagué un altre llamp i el consegüent tro. Tot quedà a les fosques. L'espelma ja s'havia apagat empesa per l'aire que entrava per la finestra. N'Agustí la tancà i a les palpentes trobà el seu llit. Ajaçat, es proposà

seriosament no moure's d'allí ni que es desplomés el cel. La fressa exterior i les cavil·lacions interiors van fer que el son li arribés tard.

L'endemà el descans postrem li havia deixat la boca amarga. N'Agustí intentà deseixir-se de la nyonya fent-se neta la cara, i tot seguit va anar a veure l'ordinador. Encara no havia tornat el corrent elèctric però de la impressora penjava un foli. L'arrabassà d'una arpada clavant-hi els ulls amb avidesa.

El text explicava que Corneli l'Ebusità era considerat per alguns investigadors un personatge anhistòric. Així i tot, la major part d'estudiosos el consideraven amb entitat real i situaven la seva existència durant el segle I. Encara que sense citar-ne les fonts, es feia menció d'algunes dades biogràfiques. havia nascut a Pollentia però la major part de la seva vida va residir a Eivissa on excel·lí com a fetiller. Es deia que va aprendre a parlar a edat molt curta i que la primera frase que va pronunciar dirigint-se a la seva progenitora va ser: "Ets la mare més polida que he vist en la meua vida". Va viatjar més d'una vegada a Roma i Alexandria i sembla que tingué càrrecs públics. Es diu que fou ell qui, quan discutia enfurismat amb un important senador, pronuncià per primera vegada la sentència: "Patere legem, quam ipse tulisti". Es mencionava que els darrers anys de la seva vida va aferrissar-se en la defensa de l'ataràxia com a principi vital. Això era tot. Millor dit: no exactament. A peu de pàgina deia: "Més informació, <http://www.cornebusitanus.com>." N'Agustí tornà a contemplar la figura del suposat mosaic i rellegí el contingut del text. Molt interessant. Hagué de consultar el terme ataràxia i quedà més tranquil quan va conèixer el seu significat. Aquell afer començava a enganxar un internauta contumaç com era ell.

L'ordinador va quedar tocat pel curtcircuit. Tant, que els tècnics li varen comentar que per poc havia anat que no quedés inservible. N'Agustí estava delerós que ho reparessin amb urgència encara que li toqués fer un esforç pressupostari.

Mentre passaven dies i l'adob es prolongava, n'Agustí va tenir ocasió de consultar a un amic que havia estudiat història clàssica, què en sabia de Corneli l'Ebusità. Decepció. No en sabia res. A més, sense conèixer el nom complet del personatge la cosa estava crua. L'únic Corneli que havia trobat

era C. Corneli Escipió, que havia atacat Eivissa poc abans del 200 aC. Era clar que no podia ser aquest.

Transcorregudes unes setmanes, freturós com estava, li faltà temps, quan li varen instal·lar de nou l'equip, a connectar l'Internet i introduir-hi l'adreça web per sol·licitar més informació de Corneli l'Ebusità. No hagué d'esperar llarg. A la pantalla començava a mostrar-se el personatge de la toga, configurat com si fos la reproducció d'un mosaic. Però un altre mosaic. L'individu era el mateix, les faccions i la vestimenta coincidien. No així la postura. El primer cop va aparèixer en condició hieràtica i ara estava, com els lleons heràldics, en actitud rampant. Després del nom

CORNELIUS EBUSITANUS sortia un text ocupant el mateix espai que la primera vegada. Mentre el reproduïa per la impressora, no fos cas que allò s'esvaís, va llegir-lo amb voracitat. Eixien dades repetides en relació al primer text, però també noves referències. Corneli, home d'urc, sembla que fou acusat d'immiscir-se en qüestions religioses de l'illa. Persona de mot fàcil, pareix que fou finançat per les autoritats romanes per tal de desacreditar els sacerdots de Bes. Solia fer

parlaments en zones públiques envestint contra els déus púnics i predicant les excel·lències dels déus romans, amb predilecció especial per Mercuri. Pareix que va estar a punt de ser lapidat quan se li va acudir fer una al·locució al peu de les escales que conduïen al santuari des Culleram. N'Agustí reflexionà que tot això no lligava amb el principi de l'ataràxia que en el primer informe s'atribuïa a Corneli. I ara venia el detall que afectà n'Agustí amb una esgarrifança al clatell: Corneli l'Ebusità va morir víctima d'un llamp sobtat mentre llançava a la multitud una de les seves diatribes furibundes prop de la necròpolis de Puig des Molins. Els amics salvaren el seu cos, que la gent volia esquarterar; i l'enterraren en secret. Però aquí venia una dada molt precisa; la seva tomba es trobava en un petit replà dalt d'una penya de forma pentagonal situada dins el torrent que desemboca a cala Vedella, a uns mil cinc-cents metres de la platja. Cap notícia més. N'Agustí considerà que qui havia introduït aquella pàgina web era un bon coneixedor d'Eivissa i decidí que tocava buscar aquesta tomba. Ara ja feia fosca. Hi aniria demà.

Aquella nit d'octubre no va dormir massa bé. Feia vent i se sentien tronades llunyanes. Estava neguitós i optà per llevar-se en traspuntar el sol. Era dissabte i hom disposava de temps suficient per fer-ho tot. Tanmateix ell no s'entretingué. Esmorzà corrents i partí cap a cala Vedella.

N'Agustí portava ja més d'una hora deambulant en ziga-zaga per on s'hauria de suposar que es trobava la tomba. Era un dia clar i ventilat però començava a fer calor. El terreny era abrupte i ell no feia altra cosa que patir esgarrinxades amb branques de pins, savines i ginebres. Bufava i començava a desmoralitzar-se. En un moment determinat mentre saltava un marge i tenia situat el sol a la seva esquena, per un reflex a la part interior del vidre còncau de les seves ulleres de miop, li semblà albirar una figura humana vestida de blanc que feia un bot. N'Agustí realitzà un viratge instintiu que canvià el sentit de la seva posició i que quasi li féu perdre l'equilibri. Panteixant, després de comprovar que no hi havia ningú, es palpà el cap per verificar que encara el duia posat. Aleshores la va ataüllar uns metres més amunt; allí estava afermada la roca pentagonal. A corre-cuita s'enfilà per la brolla i superà la pedra. Damunt hi havia un petit terraplè amb una magnífica torre pertanyent a una línia d'alta tensió. N'Agustí, contrariat, constatà que aquell monstre descansava sobre una sòlida base de ciment. Fent un uc que li sortí de l'ànima, aixecà els braços enlaire per demanar responsabilitats no sabia ben bé a qui. Llavors va fixar la vista en el cartellet que penjava de l'estructura metàl·lica; s'assemblava a altres que ja havia entrellucat. Sobre fons groc amb caràcters vermells es llegia NO HO TOQUEU. PERILL DE MORT. I al costat la simbologia d'un llamp dalt d'una silueta humana. La singularitat era que la figura representava el perfil rampant de Corneli l'Ebusità. ■